

Motion till riksdagen 2019/20:595

av **Martin Kinnunen m.fl. (SD)**

En effektiv klimatpolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det globala perspektivet inom klimatarbetet bör ges en central plats och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige i internationella förhandlingar ska verka för att de som släpper ut mest också ska ha de största åtagandena om att minska utsläppen och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att svensk klimatpolitik måste bygga på en nyttokostnadsanalys och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sveriges nationella beredskap för klimatförändringar bör förstärkas och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om behovet av en analys av den svenska föregångspolitiken på klimatområdet och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att svenska klimatmål inte bör formuleras på ett sätt som försvårar industrietablering i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att export som främjar energieffektivitet bör främjas och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om vikten av att svensk klimatpolitik inte leder till åtgärder som gör att utsläpp av växthusgaser flyttar till andra länder och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige tills vidare ska ha Europeiska rådets rambeslut från 2014 som riktlinje för sina åtaganden gällande reduktioner av utsläpp av växthusgaser och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska verka för att de frivilliga åtagandena inom ramen för klimatavtalet i Paris framöver ska utformas så att de enkelt kan jämföras och tillkännager detta för regeringen.

11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om fördelning av utsläppsminskningar inom EU och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att mål för att minska utsläppen av växthusgaser ska uppnås utan att äventyra vare sig de enskilda nationernas eller hushållens ekonomi och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att åtaganden inom EU bör kopplas till ansträngningar att komma fram till bindande mål på global nivå och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sveriges och Europas fokus inom klimatpolitiken bör riktas mot energiforskning och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att LULUCF, utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, bör räknas med i rapporteringen av utsläpp av växthusgaser och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa det klimatpolitiska rådet och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte använda sektorsvisa mål inom klimatpolitiken och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen i förhandlingar inom den klimat- och energipolitiska ramen ska verka för att likställa kärnkraft med förnybar energi och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att målet för svensk klimatpolitik ska utgå från hur man så kostnadseffektivt som möjligt kan bidra till att minska utsläpp av klimatgaser på global nivå och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa skattelättnaderna för höginblandade biodrivmedel och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begränsa reduktionsplikten och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över målet om en fossiloberoende fordonsflotta och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att målet inom jordbrukssektorn i klimatarbetet i första hand bör utgå från att öka svensk konkurrenskraft och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att satsningarna på internationella klimatinvesteringar bör ökas på bekostnad av ineffektiva åtgärder i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att större fokus bör ligga på energiforskning och andra insatser för att åstadkomma teknisk utveckling för att minska beroendet av fossila bränslen i framtiden och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverigedemokraterna står upp för en ansvarsfull och effektiv klimatpolitik, där det globala perspektivet ges en central plats. Det globala perspektivet kommer dock i skymundan i rådande svenska klimatpolitik. Det saknas på många håll en grundläggande insikt om att Sverige eller EU på egen hand inte kan styra de globala koldioxidutsläppen i betydande utsträckning. Sverige kan däremot bidra mer effektivt än idag till det globala klimatarbetet genom att säkerställa en effektiv och handlingskraftig klimatpolitik som gör skillnad på riktigt.

En politik baserad på humanism där alla världens människor har en okränkbar rätt till en bättre morgondag, ska eftersträvas. Därvidlag kan man inte blunda för att all miljö- och klimatpolitik måste föras inom ramarna för de ekonomiska förutsättningarna. En seriös diskussion kring klimatåtgärder som inte uppfyller rimliga krav på effektivitet förordas. Vidare avhåller vi oss från domedagsprofetior och lägger fokus på realistiska lösningar på verkliga problem.

Global samverkan är en förutsättning för en effektiv klimatpolitik. Klimatavtalet från Paris och de preciseringar av miljö kvalitetsmålet Begränsad klimatpåverkan som riksdagen beslutat med anledning av det nya klimatavtalet, är positivt.

För att på kort och lång sikt kunna driva industri, handel och därmed i förlängningen lyckas få till jobb och välfärd, måste det som faktiskt släpps ut i Sverige i förhållande till det andra släpper ut tas med i beräkningen då beslut fattas om Sveriges utsläppsminskningar. I Sverige fasades stora delar av användningen av fossila bränslen ut på 70- och 80-talet, bland annat genom en omställning inom uppvärmning. Detta har tillsammans med en nära koldioxidfri elproduktion resulterat i att Sverige i princip har den industrialiserade världens lägsta utsläpp per capita, trots betydande behov av uppvärmning till följd av vårt kalla klimat.

Sverige står för endast drygt en promille av världens totala utsläpp av växthusgaser, i paritet med andelen av världens befolkning. Sveriges andel är ännu lägre om hänsyn tas till förändrad markanvändning. Därför är det inte rimligt att Sverige utan vidare ska ta på sig mycket större utsläppsminskningar än andra länder.

Sveriges linje vid förhandlingar i EU och på global nivå måste vara att de nationer som släpper ut mest också ska ha de största åtagandena att minska sina utsläpp när det kommer till bördefördelningen inom EU och globalt.

Strategi för klimatförändringar

Sverigedemokraterna har ett stort engagemang för miljön, både nationellt, regionalt och globalt, och vi ser allvarligt på de ökade utsläppen av växthusgaser i världen och de effekter detta kan få.

Det är samtidigt viktigt att klimatarbetet bygger på en nytto-kostnadsanalys. Det är fullt möjligt att världen står inför betydande temperaturökningar och följderna av detta måste tas på stort allvar. Samtidigt är debatten bland forskarna levande kring vilka konsekvenser olika nivåer av temperaturökning får, vilket bland annat kan noteras av slutsatserna som dragits av 2018 års vinnare av Sveriges Riksbanks pris i ekonomisk vetenskap till Alfred Nobels minne.

I en oklar situation förhåller sig Sverigedemokraterna till ett mer pessimistiskt scenario, att utsläppen av växthusgaser är negativa för den globala utvecklingen och att Sverige bör bidra till att lösa, dämpa eller på annat sätt motverka effekterna av denna

problematik. Här intar ekonomisk utveckling en viktig roll, eftersom brist på resurser gör länder mer sårbara för klimatets nycker.

Vi kan också vara tämligen säkra på att klimatet kommer att variera och att Sverige och andra länder kommer att ställas inför utmaningar till följd av extremväderhändelser, detta oavsett vilken den bakomliggande orsaken är och oavsett hur många miljarder vi väljer att lägga på olika klimatsatsningar.

Sverigedemokraterna anser att Sveriges nationella beredskap för klimatförändringar bör förstärkas. Detta berör allt från livsmedelsförsörjning och infrastruktur till andra aspekter på beredskap inför exempelvis skogsbränder och översvämningar.

Föregångspolitiken

Svensk klimatpolitik har länge byggt på premissen att Sverige ska gå före och besluta om betydligt större utsläppsminskningar än andra länder. Tanken bakom detta är att Sverige på detta sätt ska kunna påverka andra länder att gå i samma riktning. Problemet med denna strategi är att det inte finns något som tyder på att den fungerar. Det finns ingen forskning på området som stödjer att denna föregångspolitik på något sätt bidrar till minskade utsläpp. Enligt teorin om koldioxidläckage kan det till och med vara så att denna politik bidrar till att öka utsläppen i andra länder. Det måste vara grundläggande för svensk klimatpolitik att politiken på området inte leder till att utsläpp i Sverige migrerar till andra länder. Enligt EU-kommissionen bidrar varje procentuell ökning av elpriset till en minskning av exporten med 1,6 procent, vilket sätter fokus på vikten av att upprätthålla god konkurrenskraft inom Sverige och EU. Om det blir dyrare att tillverka varor i Sverige och Europa är risken stor att företag istället flyttar till andra länder med lägre energipriser. Idag ser vi en oroande utveckling med högre priser på el i Sverige kombinerat med risker vad gäller den framtida energiförsörjningen, vilket understryker vikten av att åstadkomma en mer rättvis och marknadsstyrd konkurrens på energiområdet. Det är av största vikt att konkurrenskraften för såväl den svenska som den europeiska industrin inte försämras i sådan utsträckning att koldioxidgenererande produktion flyttas till länder med en mindre ambitiös klimatpolitik.

Mot bakgrund av att koldioxidutsläppen ökar markant på andra håll i vår omvärld anser vi att det bör göras djupare konsekvensanalyser av att en ambitiös klimatpolitik ensidigt förs i en begränsad del av världen. I rapporten Klimatpolitik och ledarskap, som togs fram inom ramen för Expertgruppen för miljöstudier av professor Michael Hoel från Oslo universitet, klargörs att höga koldioxidskatter medför ökade utsläpp i andra länder. För att minska utsläppen måste ökat fokus ligga på forskning och teknisk utveckling, snarare än generella skattehöjningar för att minska utsläppen inom Sveriges gränser. Forskning om optimal nivå på koldioxidskatter tyder också på att Sverige idag har påfallande höga koldioxidskatter, vilket understryker vikten av att dessa inte bör höjas ytterligare. Därför behöver en genomgripande analys av föregångspolitiken och risken för koldioxidläckage skyndsamt genomföras så att inte svensk produktion försvinner utomlands till stor skada för samhället men utan nytta för miljömålen i ett globalt perspektiv. Konjunkturinstitutet och Finanspolitiska rådet har nyligen konstaterat att det är avgörande för de samhällsekonomiska kostnaderna för klimatpolitiken hur andra länder agerar. Detta perspektiv saknas dessvärre i svensk klimatpolitik.

Export av produkter – inte utsläpp

Vänder man på resonemanget finns potential för svenska företag att bidra till minskade nettoutsläpp av koldioxid i ett globalt perspektiv genom att exportera energieffektiva produkter. Export av värmepumpar, energisnåla hus och annan energiteknik både gynnar svensk industri och dämpar åtminstone i någon mån de globala utsläppen av växthusgaser. Ökad inhemsk produktion av mat minskar behovet av import av betydligt mindre klimatsmart mat.

Givet målsättningen att utsläppen av växthusgaser ska vara låga i ett internationellt perspektiv samtidigt som den ekonomiska utvecklingen fortgår är det generellt sett positivt om industriell produktion stannar i Sverige i och med att vår energiförsörjning är koldioxidsnål jämfört med andra industriländers. Det är i detta sammanhang viktigt att svenska klimatmål inte formuleras på ett sätt som leder till att industrietableringar i Sverige försvåras.

Rimliga och flexibla mål

I oktober 2014 fattade Europeiska rådet beslut om ett ramverk för EU:s klimat- och energipolitik till 2030. Enligt beslutet ska utsläppen av växthusgaser minska med minst 40 procent inom EU fram till 2030 jämfört med år 1990, vilket ska innebära 46 procent för Sveriges del. Här används Naturvårdsverkets siffror exklusive förändrad markanvändning och utrikes transporter. Med reservation för att siffrorna kan redovisas på olika sätt har Sveriges utsläpp minskat med 25 procent mellan 1990 och 2015. Sålunda är denna överenskommelse ett ambitiöst men ändå rimligt riktmärke.

Andra partier i riksdagen vill ständigt förhandla om Sveriges åtaganden utan att presentera realistiska strategier för hur de ska uppnås. Adekvat hänsyn tas inte heller till ekonomiska faktorer, vad som egentligen är rimligt eller ens möjligt.

Målet ska vara att försöka uppfylla åtagandet från 2014 och därefter utvärdera utvecklingen innan nya mål sätts upp. Samtidigt bör man hålla öppet för att framtida forskning kan motivera att målen justeras eller rentav slopas, beroende på hur kunskapsläget utvecklas.

Klimatavtalet från Paris

Klimatavtalet från Paris 2015 är något att stå bakom. Avtalet har av övriga partier beskrivits som ett rättsligt bindande klimatavtal, vilket är korrekt vad gäller exempelvis rapportering av utsläpp. Det finns emellertid flera problem med avtalet och med regeringens linje under föregående mandatperiod. Avtalet saknar helt konkreta åtgärder för hur utsläppen ska minska och bygger istället på frivilliga åtaganden (Nationally Determined Contribution), som för många länder handlar om kraftiga utsläppsökningar. Kina har exempelvis för avsikt att fortsätta att öka utsläppen fram till 2030 och för närvarande beslutar Kina i genomsnitt om byggande av nya kolkraftverk varje vecka. Indien ligger på tredje plats av nationer som orsakar störst utsläpp. Indien har satt sitt mål relaterat till BNP (bruttonationalprodukten), vilket betyder att utsläppen kan komma att öka kraftigt. Detta givet att tillväxten bibehålls på samma höga nivå.

Vidare saknas sanktionsmöjligheter för länder som inte håller sig inom ramarna. Alltså är det i praktiken inte ett rättsligt bindande avtal, vilket man bör ta hänsyn till då ländernas åtaganden analyseras. Vidare är det olyckligt att det är komplicerat att

jämföra ländernas frivilliga åtaganden då ländernas mål är konstruerade på helt olika sätt. Genom att använda olika basår från vilka utsläppsminskningarna ska utgå och relatera utsläppsminskningarna till BNP är det mycket enkelt att få mål som innebär ökade utsläpp att framstå som ambitiösa på klimatområdet. Ett land med hög tillväxt ges incitament att koppla utsläppen till BNP och andra länder ges incitament att välja ett år under högkonjunktur, då utsläppen vanligen är höga, som basår. Sverige bör verka för att ländernas frivilliga åtaganden ska vara utformade så att de enkelt ska kunna jämföras med varandra. Grundläggande måste också vara att det är de länder som släpper ut mest som också ska minska utsläppen mest. Vi noterar också att kraven är mycket lågt ställda på utvecklingsländerna, där potentialen är stor för kraftiga utsläppsökningar i framtiden. Sammanfattningsvis ska ändå konstateras att klimatavtalet från Paris förbättrar möjligheten till globalt klimatarbete och att Sverige även fortsättningsvis bör ha en offensiv och aktiv roll när det kommer till det globala klimatarbetet.

När EU beslutade om bördefördelningen gavs Sverige de mest ambitiösa utsläppsminskningsskraven av samtliga länder. Detta är besynnerligt mot bakgrund av att Sveriges utsläpp av växthusgaser per capita redan ligger kraftigt under genomsnittet för industrialiserade länder. Detta innebär att Sverige idag bidrar till att flera länder kan öka sina utsläpp eller minska utsläppen i väldigt begränsad utsträckning. Man kan konstatera att samtliga övriga partier genom att frivilligt ta på sig de mest ambitiösa och kostsamma utsläppsminskningar nu bidragit till att andra länder i EU kan komma att kunna sänka ambitionen på området. Sverigedemokraterna vill att regeringen i förhandlingarna om framtida bördefördelningar inom EU ska verka för att Sverige inte ska drabbas av hårdare utsläppsminskningsskrav än vad som är genomsnittet bland EU-länderna.

Mer om nationella och europeiska utsläppsmål

En för Sverigedemokraterna central uppfattning är att bindande mål för att minska utsläppen av växthusgaser ska uppnås utan att äventyra vare sig de enskilda nationernas eller hushållens ekonomi. Det är nödvändigt att åtaganden inom EU kopplas till ansträngningar att komma fram till bindande mål på global nivå. EU står trots allt bara för omkring tio procent av världens utsläpp medan resten av världen ökar utsläppen med motsvarande ett helt EU på mindre än fem år. Regeringen behöver i förhandlingarna om den klimat- och energipolitiska ramen verka för att åtagandena för medlemsstaterna ska kunna justeras till faktiska internationella avtal som omfattar alla världens stora utsläppare, såsom Kina, USA, Indien, Ryssland och Japan. Genom att i förhandlingar på EU-nivå utgå från att Sverige ska ha EU:s mest ambitiösa politik på området bidrar Sverige idag till att öka andra medlemsstaters möjlighet att sänka sina ambitioner på området. Utgångspunkten i förhandlingarna för svensk del bör vara att Sverige inte ska åta sig att minska utsläppen mer än vad som är genomsnittet i EU.

EU kan mycket väl ta en ledande roll i internationellt samarbete gällande utsläpp av växthusgaser, men att EU ska gå före och ställa markant hårdare krav på medlemsstaternas industri i förhållande till den globala marknaden ser vi som långsiktigt ohållbart. Att Sverige och EU ensidigt beslutar om väsentligt större utsläppsminskningar av växthusgaser än vad som nås i internationella avtal är negativt. Europa är i det stora hela inte någon signifikant aktör och även om Europas länder i teorin skulle nå nollutsläpp är den reella effekten på de globala utsläppen högst begränsad.

Att sänka utsläppen av klimatgaser utan att detta är kopplat till nya innovationer som kan stå på egna ben i en konkurrensutsatt marknad är kostsamt och påverkar jobb och välfärd i Sverige och Europa negativt. Sveriges och Europas fokus måste därför riktas mot energiforskning där målet är att nya energislag ska bli så billiga att de konkurrerar ut fossila bränslen. Dagens förnybara energislag håller sällan måttet för att klara vare sig ekonomiska, tekniska eller miljömässiga hållbarhetsmål och så länge detta är fallet kommer fossila bränslen vara den dominerande energin i världen, framför allt för länder som gör en resa ur fattigdom mot förhållanden som mer liknar västvärldens.

Det behöver vara så att LULUCF (utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, markanvändningssektorn) ingår i medlemsstaternas mål om utsläpp av klimatgaser. Detta är viktigt för att uppnå rättvisa villkor och stimulera till en ansvarsfull skogspolitik. Märkligt är dock om medlemsstaterna efter förhandlingar endast kan tillgodoräkna sig nya förändringar av markanvändning. Utgångspunkten måste givetvis vara att fastställa nationernas faktiska nettoutsläpp med markanvändning inkluderat och sedan utgå från dessa nya siffror i samtliga beräkningar.

Nej till ett klimatpolitiskt råd

Behovet av det föreslagna klimatpolitiska rådet och dess status framstår som mycket oklara. Av den anledningen avstyrkte Sverigedemokraterna förslaget på införande av ett klimatpolitiskt råd. Situationen har inte förändrats, varför det klimatpolitiska rådet bör avskaffas. Det finns redan instanser som Finanspolitiska rådet, Riksrevisionen och Konjunkturinstitutet. Dessa instanser har till uppgift att granska regeringens åtgärder, bland annat på klimatområdet, vilket gör att överlapp skapas. Uppgiften att bedöma huruvida regeringens politik är tillräcklig för att uppfylla målen hanteras redan av Naturvårdsverket, varför ett klimatpolitiskt råd förefaller överflödigt. Det kan framstå som att regeringen och övriga partier i brist på medhåll från befintliga instanser ser ett behov av att installera ett mer välvilligt råd, vilket naturligtvis inte är någon lämplig utgångspunkt. Ett bättre förslag vore att skjuta till ökade medel till forskning på området.

Sektorsvisa mål och energi i framtiden

Klimatmål bör formuleras i termer av det miljöproblem vi vill lösa och inte i termer av de medel vi har för att lösa det, precis som Konjunkturinstitutet och Finanspolitiska rådet anser. Av den anledningen bör Sverige snarast avveckla alla sektorsvisa mål inom klimatpolitiken. Mål om andel förnybar energi, energieffektivisering och koldioxidfria fordonsflotta bör överges. Regeringen bör ge Miljömålsberedningen nya direktiv beträffande klimatpolitiken. Målet för svensk klimatpolitik ska utgå från hur man så kostnadseffektivt som möjligt kan bidra till att minska utsläpp av klimatgaser på global nivå. Forskning har visat att bindande mål för förnybart inom EU kraftigt kan öka kostnaderna utan att utsläppen minskar.

Påfallande ofta betyder en omställning till så kallad förnybar energi i realiteten höjda utsläpp av klimatgaser. Tyskland är ett tydligt exempel på detta där kolkraften byggs ut kraftfullt trots världens mest ambitiösa satsningar på sol- och vindkraft. I ljuset av detta är det märkligt att kärnkraftens betydelse över huvud taget inte finns med i diskussionen i Sverige. Att kärnkraften, som är att betrakta som klimatneutral, ställs vid sidan av det som kallas förnybart, slår oerhört fel.

Forskning på nästa generations kärnkraft måste också ges en tydlig prioritet och åtgärder bör genomföras så att en forskningsreaktor kan byggas i Sverige. Regeringen behöver verka för att kärnkraft ska likställas med så kallad förnybar energi. Energieffektivisering är en högst motiverad process men den är inte i behov av politiska påbud. Att man med ett pennstreck från politiskt håll ska kapa stora delar av energianvändningen är en tankekurva som snarast för tankarna till planekonomi. Därför är det negativt med bindande mål för förnybart bränsle och energieffektivisering samt mål om en koldioxidneutral fordonsflotta.

Reduktionsplikt för transportsektorn

De två tidigare regeringarna har använt sig av massiva skattereduktioner för biodrivmedel, vilket har orsakat ett skenande bortfall av skatteintäkter på åtskilliga miljarder per år. Den bioetanol och biodiesel som används i Sverige kommer huvudsakligen från den internationella marknaden och med hänsyn tagen till förändrad markanvändning är det inte ens säkert att denna import bidrar till minskade nettoutsläpp ur ett globalt perspektiv. Enligt forskning från The International Council on Clean Transportation har flera av de mest använda biodrivmedlen istället negativ klimatnytta, när indirekta effekter och markanvändning räknas med. Detta understryker vikten av begränsad användning och höga hållbarhetskriterier. Ökande användning av biodrivmedel kan indirekt hota orörd skog på andra kontinenter, som röjs till följd av ökande efterfrågan på jordbruksprodukter. Detta genererar i sin tur en skuld av koldioxid och metanutsläpp och utgör dessutom ett hot mot biologisk mångfald.

Sverige har sedan den första juli 2018 infört en oerhört ambitiös reduktionsplikt. Reduktionsnivån kommer framöver att ligga på över tjugo procent. Reduktionsplikten som princip är bra men den behöver begränsas kraftigt. Det dubbla styrmedlet i form av nedsättning av skatt på höginblandade biodrivmedel bör snarast avskaffas. Mot bakgrund av biodrivmedlens plats på marknaden bör reduktionsplikten inte överstiga två procent för bensin och fem procent för diesel. En sådan reduktionsplikt skulle bibehålla en marknad för bra biodrivmedel samtidigt som dåliga biodrivmedel som exempelvis palmoljebaserade bränslen skulle kunna fasas ut från den svenska marknaden utan kraftiga prisökningar som följd.

Målet om en fossiloberoende fordonsflotta till år 2030 bör mot bakgrund av detta ses över. Liksom det finanspolitiska rådet konstaterat har en förtida utfasning av fossila drivmedel i Sverige ett litet värde globalt, då oljekonsumtionen istället styrs mot nya marknader. Det finns ett värde i att vänta in utvecklingen för el- och vätgasdrift.

Jordbruket

Åtgärder som fördyrar svensk livsmedelsproduktion i Sverige är negativa. Det är oroande att den tidigare regeringen inte såg kopplingen mellan höga skatter på drivmedel för jordbruksändamål och den svaga utvecklingen för svensk självförsörjningsgrad gällande livsmedel. Behov finns att gå i motsatt riktning och underlätta för svenskt jordbruk, vilket gör skillnad för klimatarbetet på global nivå. Det svenska jordbruket är ledande vad gäller låga växthusgasutsläpp, varför ökad svensk livsmedelsförsörjning bidrar positivt till arbetet med att minska utsläppen på global nivå. Precis som jordbruksverket påpekat finns det skäl som talar emot att låsa

jordbrukssektorns utsläppsutveckling. Ökad svensk matproduktion kommer, till följd av konsumtionsmönster trots något ökade utsläpp av växthusgaser på nationell nivå, att totalt bidra till att minska utsläppen på global nivå. Målet inom jordbrukssektorn bör således i första hand utgå från att öka den svenska livsmedelsförsörjningsgraden och inte begränsas av nya krav på utsläppsminskningar som riskerar att få negativa effekter för det globala klimatarbetet.

Ineffektiv politik

Regeringens klimatpolitik kännetecknas i stor utsträckning av dubbla styrmedel och ineffektiva åtgärder. Flygskatten och biodrivmedelssektorn är exempel på ineffektiv politik till följd av dubbla styrmedel. Flygsektorn omfattas redan av EU:s utsläppshandelssystem och på biodrivmedelsområdet har vi en situation där styrmedel för nedsatt skatt på låginblandade biodrivmedel kvarstår, trots att en reduktionsplikt har införts.

Detta i kombination med marknadsstörande politik, som gör betydligt mer skada än nytta. Energipolitiken är ett sådant exempel där man trots en närmast koldioxidfri energiproduktion framhärdat med subventioner och bidrag på ett sätt som stör marknaden och skapar långsiktiga risker för en fossilfri svensk energiförsörjning i framtiden. Elcertifikatssystemet och de olika formerna av stöd till solceller är exempel på åtgärder som gör mer skada än nytta och snarast bör avvecklas. Stödet till solcellssektorn är besynnerligt mot bakgrund av att solcellspaneler orsakar större utsläpp av växthusgaser i ett livscykelperspektiv än vad genomsnittet är för annan svensk elproduktion.

Det så kallade ”klimatklivet” och dess uppföljare är negativt. Detta eftersom effektiviteten är starkt ifrågasatt. Klimatklivet bygger vidare på klimpsystemet, en satsning som utvärderats och tydligt dömts ut som en ineffektiv satsning. Klimatklivet har ännu inte utförligt utvärderats men att döma av de beräkningar som finns existerar samma problematik som med klimpsystemet. Kostnaden för utsläppsminskningar är hög jämfört med internationella åtgärder och satsningen leder inte fram till nya satsningar utan stärker kommunerna i satsningar som de ändå i stor utsträckning hade gjort. Det är fråga om miljardbelopp på årsbasis, en ineffektiv satsning som ska vägas mot andra satsningar i statsbudgeten. Samtidigt finns anledning att se över vissa av subventionerna på fossila drivmedel där Sverigedemokraterna idag ser en potential att fasa ut bränslesubventionerna för industriell gruvdrift.

Internationella insatser

Ett ökat fokus behövs på klimatfrågans internationella dimension. Beräkningar visar tydligt att internationellt samarbete, genom exempelvis CDM (Clean Development Mechanism), utgör lågt hängande frukter för utsläppsminskningar i ett globalt perspektiv. Här kan utsläppsminskningar göras till en kostnad av 60 kronor per ton att jämföra med regeringens klimatklivet där beräkningar just nu talar om en kostnad på 400 kronor per ton. Satsningarna på internationella klimatinvesteringar bör ökas på bekostnad av ineffektiva åtgärder i Sverige. Det är positivt att arbete pågår med nya internationella samarbetsformer utifrån artikel 6 i klimatavtalet från Paris. Sverige bör inom ramen för det globala klimatarbetet högre prioritera arbetet med att snabbt sjösätta

nya internationella samarbetsformer för verkningsfulla internationella insatser för utsläppsminskningar.

Framtida utmaningar

Man kan idag konstatera att de globala försöken att åstadkomma utsläppsminskningar har misslyckats. Utsläppen av koldioxid fortsätter i takt med att fler tidigare fattiga länder idag upplever kraftig ekonomisk tillväxt. Inte mycket tyder på reell förändring, trots ansträngningarna i Europa. Det som på allvar skulle kunna förändra detta faktum, att utsläppsnivåerna av klimatgaser även fortsättningsvis kommer att ligga på höga nivåer, är att Sverige och andra nationer lyckas konkurrera ut det fossila genom innovationer, framför allt inom energiframställning, teknologi som sedan kan exporteras. Fokus ska därmed ligga på energiforskning, teknisk utveckling och implementering av befintliga landvinningar, vilket staten aktivt bör understödja.

En nulägesanalys ger vid handen att utsläppen globalt inte kommer att minska dramatiskt inom överskådlig tid. På lång sikt bör Sverige ändå kunna sträva efter att bli helt koldioxidneutralt. Inte minst skulle det innebära att vi frigör oss från behovet av oljeimport från odemokratiska och eller auktoritära länder. Man bör emellertid vara försiktig med att ta fram en strikt tidsplan för detta, eftersom denna utveckling bör ske i harmoni med tekniska landvinningar.

Martin Kinnunen (SD)

Runar Filper (SD)

Staffan Eklöf (SD)

Mats Nordberg (SD)

Yasmine Eriksson (SD)